

Somlyó György
SZONETT - A TÓBAN TÜKRÖZŐDVE

Magam helyett miért ne egy szonettet?
 Felhő-szárnyak közt nap-aranymadár -
 Alatta madarak felhője száll.
 Vörös kövek zöld moszattal fedettek.

Zöld moszatok vörös kövön lebegnek.
 Köztük tört nádak ujjperece máll.
 Ahogy a hullám ingája megáll.
 S újra kileng. Sás bóbitája repked.

Tövében ringó vadruca-csapat,
 Víz reliefje, lassú, tiszta ábra,
 Belevésődve a bronz napsugárba.

Ha önmaga is annyi volna csak
 Magának, mint a kő, a sás, a nap,
 Aki nézi őket, a parton állva...

*

...Ha önmaga is annyi volna csak
 Magának, lassan ringó, tiszta ábra,
 Akár a kő, a vadruca-csapat,

Aki nézi őket, a parton állva,
 Ha úgy nézné magát, mint őt a nap,
 Ha sás-szemmel nézne a napsugárba,

Míg bóbitás haja a szélbe repked,
 Fölötte madarak felhője száll,
 Kövek közt arca, tört nád, szerzemáll,
 Rajt múlt s jövő moszatai lebegnek,

Múlt és jövő zöld moszattal fedettek -
 Ha úgy látná magát a napsugár
 Bronzában, nézve, még a parton áll,
 Ahogy e szonett nézi e szonettet.

1978